

Palestinier fördrivs

SHEIKH JARRAH ÄR ett bostadsområde i det palestinska Östra Jerusalem som stått i centrum för åtminstone den diplomatiska världens uppmärksamhet. När familjen Hanoun vräktes från sitt hus i augusti i år så kom kraftiga protester inte minst från EU. I Svenska Dagbladet publicerades en bild som visade hur bosättare flyttade in i huset de just vräkts från. Möblerna och deras andra tillhörigheter hade lämpats ut på gatan ett kvarter bort.

I början av juli satt jag i Nadia och Maher Hanouns kök. Den 17 maj hade de fått en dom från den israeliska distriktsdomstolen att om de inte utrymde huset innan den 17 juli så skulle de få böter på 50 000 dollar (över 350 000 kronor) och dessutom 50 000 shekel (cirka 100 000 kronor). Maher Hanoun hotades också av fängelse igen. Förra året satt han tre månader i fängelse för sin vägran att flytta.

– Jag är född i det här huset, vi bor lagligt här. Israelerna har satt oss under hårt tryck under lång tid för att vi ska överge vårt hem. Den juridiska processen har pågått i 37 år. Många gånger har vi erbjudits enorma belopp, mycket högre än vad huset är värt, bara vi flyttar. Men vi vet att det handlar om att fördriva oss palestinier från vårt land. Ingen här tänker någonsin sälja till bosättare, säger Maher Hanoun.

EFTER KRIGET 1948, när staten Israel bildades så var det många flyktingar att ta hand om. Maher Hanouns släkt flydde från Haifa vid kusten. De slogs sig ner i Sheikh Jarrah som då kontrollerades av Jordanien. Den jordanska regeringen i samarbete med FN:s organ för palestinaflyktingar (UNRWA) upplät mark och byggde hus till 28 flyktingfamiljer.

Efter sexdagarskriget 1967 ockuperade och annekterade Israel Östra Jerusalem, något världssamfundet aldrig accepterat. 1972 registrerade två bosättarorganisationer området där de 28 flyktingfamiljerna bor i sitt eget namn i det israeliska "Landregistret".

1982 började de verkliga problemen. Familjerna anlätade en israelisk advokat

Maher och Nadja Hanoun framför sitt hus i juni.

I augusti vräktes familjen Hanoun av israelisk polis och bosättare flyttade genast in.

som i domstol mot deras vilja, godkände bosättarorganisationerna som ägare av landet, i utbyte mot att familjerna skulle få bo kvar och betala hyra till bosättarna. Familjerna vägrade acceptera uppgörelsen och avskedade advokaten.

När familjerna vägrade betala hyra till

bosättarorganisationerna så utfärdades vräkningsorder till familjerna, däribland familjerna Hanoun. Det juridiska kriget mot vräkningarna pågick till 2006 då bosättarorganisationernas felaktiga registrering av äganderätten upphävdes. Men äganderätten överfördes inte till

från Sheikh Jarrah

Umm Kamel Al Kurd tänker inte sluta protestera mot att palestinska familjer vräks.

Mohammed Al Kurds begravning.

de rättmätiga ägarna, de 28 palestinska flyktingfamiljerna.

2008 hade bosättningsorganisationerna sålt sina "krav på äganderätten", till ett investeringsbolag som sysslar med bosättningsbyggande. De föreslog att staden Jerusalem skulle riva de 28 husen

och bygga 200 lägenheter till judiska immigranter.

En annan familj som blivit hårt drabbad är Al Kurd. 2001 bröt sig en grupp bosättare in och övertog en del av deras hus. 2007 utfärdade Israels högsta domstol en order att bosättarna skulle avhy-

sas ur huset. De är fortfarande kvar.

Den 9 november 2008, klockan fyra på morgonen, bröt sig israelisk militär in i Al Kurds hus. Mohammed Al Kurd var delvis förlamad och led av hjärtbesvär och diabetes. Familjen flyttade in i ett tält i protest mot fördrivningen av palestinierna i området. Hotellet American Colony, där nästan alla politiker och andra berömdheter tar in när de är i Jerusalem, ligger bara hundratalet meter från Sheikh Jarrah och nu stod där ett tält med vräkt gamla som protesterade mot "etnisk rensning". Polisen utfärdade order om att tältet skulle avlägsnas, familjen Al Kurd vägrade. Tältet revs två gånger av polis men familjen Al Kurd och demonstranter som stöder dem reste det igen. Två veckor efter vräkningen från huset dog Mohammed Al Kurd i en massiv hjärtattack.

JAG MÖTER UMM Kamel Al Kurd, Mohammeds änka, där hon fortfarande sitter vid sitt tält. Flera andra från området är också där.

– De har rivit tältet sju gånger nu, men vi reser upp det igen. Min familj fördrevs från vårt hem 1948 och jag tänker inte acceptera att det ska ske igen, jag stannar här. Den stress vi utsattes för tog livet av min man, varför ska jag göra dem till viljes.

Familjerna i Sheikh Jarrah har bland annat fått stöd av biskopar, patriarker och rabbiner för mänskliga rättigheter. För den israeliska regeringen är det oerhört besvärande att familjerna gått ihop och stöttar varandra samt att det fått så stor internationell uppmärksamhet. På många andra ställen är rädslan så stor att man bara hoppas att det inte är ens eget hus som ska rivas eller som man ska bli vräkt ifrån. I Östra Jerusalem finns flera tusen hus som israelerna anser har byggts olagligt eller som påstås ha en annan ägare. Så denna typ av processer kommer med högsta sannolikhet att eskalera om inte protester eller världssamfundets tryck sätter stopp.

Foto: Yvonne Fredriksson